

TRUSSEN SCHIP

nieuw!

& KAM!

LECTORI SALUTEM! Op mijn *maiden trip* aan boord van het schip 'The Columnist' ben ik de scheepsjongen van de schrijversbemanning. Kapitein Vandekerckhove, liefhebber van de controverse, heeft me doelbewust gesjangaad nadat door mijn toedoen enige matrozen afmonsterden (mea culpa).

Alhoewel dit nieuwe engagement voor mij geen financiële voordelen opbrengt, grijp ik de kans met beide handen. Daarmee is ook de fabel dat vissers alléén tegen bezoldiging de handen uit de mouwen steken uit de wereld geholpen. Anderzijds wil ik ook benadrukken dat iemands ambitie om dingen te veranderen niet verwezenlijkt wordt door kritiek te spuiten, maar wel door een actieve rol te spelen in die verandering. *'If you can't beat them, join them!*

Nochtans kan ik niet zeggen dat ik laaiend enthousiast ben over de publiciteit die mijn naam de laatste maanden in dit blad gekregen heeft, maar ik ben van mening dat het een noodzakelijk kwaad is. Onbekend wensen te blijven is hoe dan ook een vorm van lafheid, en iemand die anoniem beweert dat zijn reder hem besteelt, heeft ongetwijfeld zelf wel eens een visje teveel mee naar huis genomen. Daarom is het belangrijk dat, wat ook uw mening is, ze op een open en eerlijke manier wereldkundig gemaakt wordt. Bij deze wil ik proberen om iedereen die op een opbouwende manier wil debatteren op de goede weg te zetten.

GEERT DEMAN VROEG zich in een lezersbrief (HVB VI 1998) af of ik ook niets voel wanneer de zoveelste *bruine envelop* met nieuwe visserijbeperkingen bij mij in de bus valt. Ik zal hem er eerlijk op antwoorden.

In de voorbije jaren werd door de schippers nogal wat *gevoelfeld* bij het boeken van hun vangsten. Wanneer in gebieden met kleine quota, door spelingen der natuur, volle netten opgehaald werden dan placht men die vangsten over te boeken naar andere gebieden waar meer quota voor handen zijn. Het resultaat is duidelijk. Zones waar niet of nauwelijks gevist was, kwamen vroegtijdig onder grote druk te staan; een a-solidaire en allesbehalve eerlijke manier van werken dus. Ook ik heb me aan deze praktijken schuldig gemaakt. Correct is het allemaal zeker niet, maar de sterke concurrentiedruk onder de schippers maakt veel duidelijk. Vorige maand viel één van die

regelrecht afstevenen op een vroegtijdige sluiting komt die maatregel eigenlijk al wat te laat. Maar toch biedt deze bruine omslag mij ongetwijfeld wat respijt, en zal de Ierse Z Oee een paar weken langer dan verwacht mocht worden Belgische vaartuigen herbergen. Geert Deman schijnt niet echt te begrijpen dat wetten en beperkingen noodzakelijk geworden zijn om ons het hele jaar door aan de kost te laten komen. Als hij later als bejaarde man zijn kleinkinderen de vissershaven kan tonen (wat hij wel wil doen, zo schreef hij in zijn brief), dan zullen die bruine *enveloppen* daar ongetwijfeld voor iets tussen zitten.

Het hoeft in de visserij allémaal niet zo slecht te zijn als het door sommigen zo graag voorgesteld wordt. Ik wil daarmee de problemen van de kustvisserij, het bemanningsprobleem, het sociale drama van de lange reizen... zeker niet ontkennen. Een fundamentele verandering dringt zich op. Maar er wordt aan gewerkt. De meeste vissers zien in dat vlot- en quota-beleid, sociaal statuut en sociaal leven aangepakt moeten worden. In de komende jaren zullen de oplossingen voor deze problemen vorm krijgen. De mensen die daar kritiek op spuien, de mensen die alleen maar zitten te janken, die willen eigenlijk niet dat er iets verandert. Dat zijn de conservatieven, de doodoeners. Wat de boer niet kent, eet hij niet. Maar als zijn oogst dreigt te mislukken, is er geen alternatief. Wanneer hij in koppige volharding de hem aangeboden onbekende vruchten weigert te proeven, dan verhongert hij. Wat er dan met zijn boerderij gebeurt, dat mag de lezer zelf bedenken.

Philippe Godfroid

TUSSEN SCHIP

& KAAL

Dit is de zestigste column met als titel "*Tussen schip en Kaal*". Vijf jaar geleden stond ergens in HVB een eerste aflevering, beginnend met de woorden "*Lectori Salutem*" (De lezer zij gegroet).

Het begon allemaal toen HVB een anonieme lezersbrief publiceerde, waarin de visserij op nogal casuïstische wijze de grond in geboord werd. Toen ik daar vinnig op gereageerd ontstond er zo een van die typische HVB-polemiekjes. Uiteindelijk nodigde hoofdredacteur Flor Vandekerckhove mij uit om maandelijks een — positieve! — column over de visserij te schrijven.

(A propos, de schrijver van de anonieme brief stelde zichzelf een aantal jaren later aan me voor. Er zouden er veel nogal opkijken moesten ze weten wie dat is. Uiteraard bewaar ik het geheim goed. Al was het maar omdat het zo grappig is.)

Maar 5 jaar positieve columns schrijven is geen makkie. Het is me dan ook helemaal niet gelukt. Immers, hoe meer ik er schreef, hoe meer ik rondkeek, en hoe meer ik besefte dat die anonieme briefschrijver *eigenlijk soms wel een beetje (veel) gelijk had*. En toen ging mijn penne steeds scherper worden. Dat leverde een paar vrienden op, maar ook véél vijanden. Boze blikken, boze brieven op mijn thuisadres, waarschuwende, beleurende vingertjes... Het hoorde er allemaal bij. Het kostte eerst zweet, en na dat schrijven voelde ik me soms wel ongemakkelijk, want "*hoe ging men nu weer reageren op mijn vrank geschrijf...*" Een keer kostte het zelfs geld, toen een reder vond dat HVB-medewerkers er daarvan genoeg hebben.

Maar toch, terugblikkend, hebben die vijf jaar me vooral veel voldoening geschonken. Eigenlijk is schrijven bevredigender dan vissen. Alleen doe ik het ene om den brode, en het andere gratis, als hobby. Maar de grote vrijheid die onze hoofdredacteur me steeds gegund heeft, was een geschenk waar ik veel plezier aan beleefd heb. Het is niet iedereen gegund. Ik beschouw mezelf echt als een geluksvogel. En toch is dit mijn laatste column. Ik heb besloten ermee te stoppen. Nee, niet omdat er horen in de boter zitten. Tussen mij en Flor is alles OK. Altijd geweest trouwens. Maar ik ben het geschrijf een beetje beu. Ik vind het steeds moeilijker om een goed stuk te plegen. En het is ergelijk om uren op een wit, onbeschre-

ven blad te turen.

Hoe dat komt, weet ik niet. Maar niet alles heeft steeds een aanwijsbare reden. Hoe dan ook, na maanden wikken en wegen vond ik het opportuun om de column te stoppen. In schoonheid. Quod scripsi scripsi. Bij deze. Lectori Salutem. (FROID, die voortaan nog enkel nu en dan losse bijdragen zal insturen voor HVB.)

N.v.d.R.: Het is allemaal wáár wat schipper Philippe Godfroid hierboven schrijft. Schrijven blijkt ook in de XXIste eeuw een hachelijke onderneming te zijn. Het is een constatering waar ook wij enkele keren van geschrokken zijn en die het begrip 'democratie' toch wel erg relatieveert.

Wie de moeite doet om te schrijven (en dat zijn helaas hoe langer hoe minder mensen in dit land) wordt verplicht om over de dingen na te denken. En dat heeft Froid gedaan. Dat hij er niet in geslaagd is zijn reeks columns een *positive draai* te geven, ligt dan ook niet aan 's mans talent, maar aan de feitelijke toestand van de visserij... waarover hij, via de columns die hij schreef, verplicht werd na te denken en er al schrijvend stelling over in te nemen.

We hebben veel begrip voor de argumentatie die hij aanhaalt om ermee te stoppen. Maar dat belet uiteraard niet dat we zijn column hard zullen missen. Er zijn ons lezers bekend die in dit blad uitsluitend de column van Froid lezen (om daarna alleen nog maar eens te kijken welke fratsen onze Laatste Vuurtorenwachter uitgehaald heeft). Blij zijn we dan weer wel omdat we ook in de toekomst nog teksten van Froid zullen kunnen publiceren. Schipper, insgelijks gegroet! (fv)

Scheepsherstelling

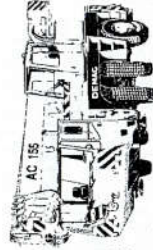
Afwerking nieuwbouw

Metaalkonstruktie

Draai-, frees- en schaaftwerk

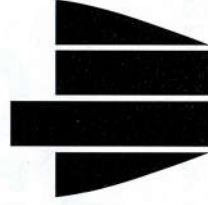
Verhuur telescopische kranen

tot 80 ton, gielengte tot 70 meter

Verheye Joël

n.v.

Bureel - werkplaatsen:

Boomkorstraat 6/8 - 8380 Zeebrugge

Werfkaai 9-11 (vissershaven)

Tel. 050/ 54 45 41 - Fax 050/ 54 58 37

24 u / 24 u **GSM 0477-41.20.93**